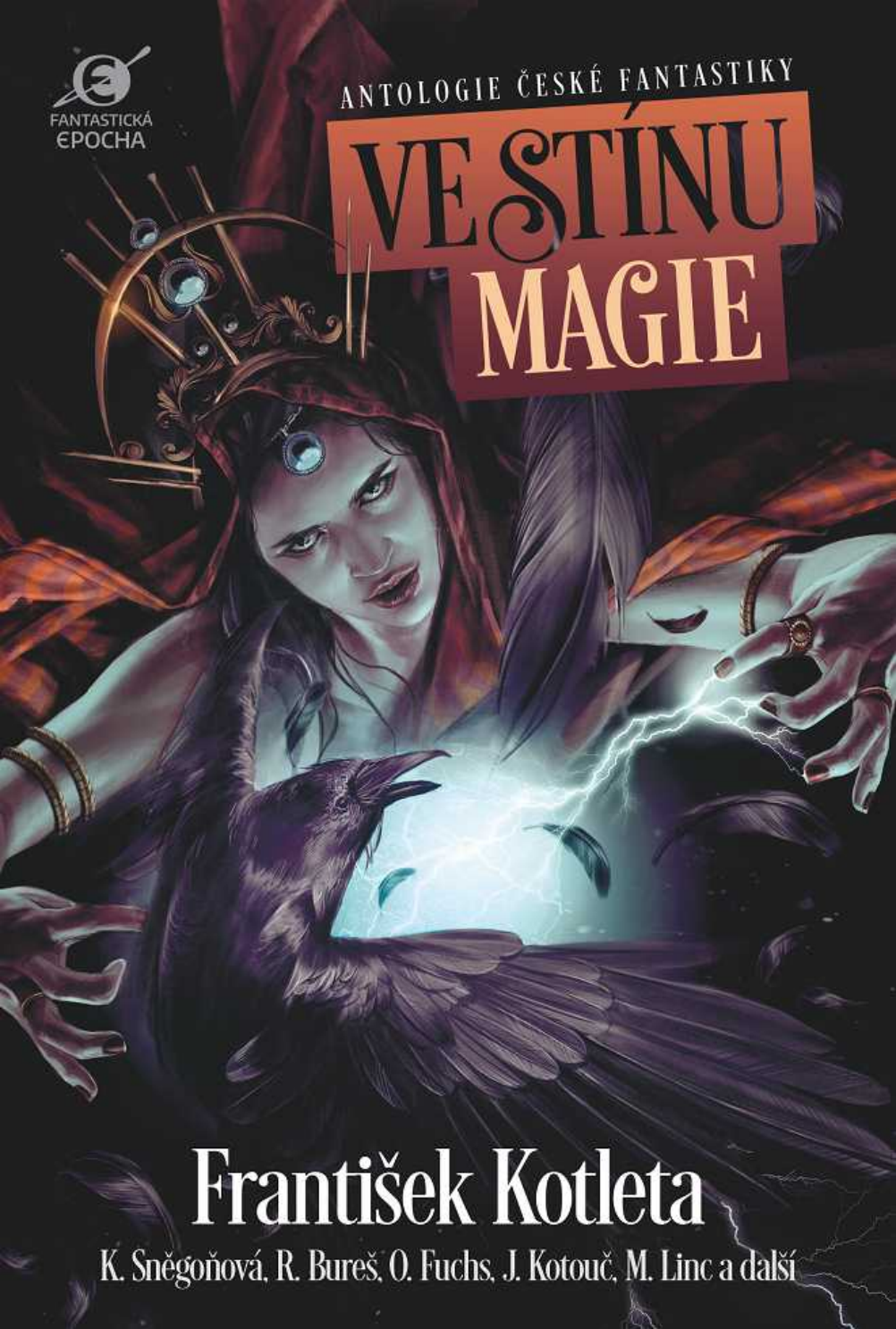

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

VE ŠTÍNĚ MAGIE

František Kotleta

K. Sněgoňová, R. Bureš, O. Fuchs, J. Kotouč, M. Linc a další

VE ŠTÍNU MAGIE

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

Boris Hokr, Leoš Kyša (eds.)

VE ŠTÍNU MAGIE

ANTOLOGIE ČESKÉ FANTASTIKY

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Theo Addair, Roman Bureš, Oskar Fuchs, František Kotleta, Jan Kotouč, Vilém Koubek, Míla Linc, Lucie Lukačovičová, Petra Lukačovičová, Michaela Merglová, Petra Neomillnerová, Julie Nováková, Mark E. Pocha, Kristýna Sněgoňová, Petr Stančík, Zuzana Strachotová, David Šenk, Dalibor Vácha, 2019

Translation © Erika Ena Adamcová, Oskar Fuchs, 2019
Cover Illustration © Satine Zillah, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Preface © Martin Fajkus, 2019
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-218-9 (print)

ISBN 978-80-7557-769-6 (ePub)

ISBN 978-80-7557-770-2 (mobi)

ISBN 978-80-7557-771-9 (pdf)

LÍBEZNÁ ČTENÁŘKO, CHRABRÝ ČTENÁŘI,

pokud jste stránky této knihy otevřeli cíleně, rád bych vám pogrataloval k dobrému vkusu. A v případě, že se tak stalo pouhou náhodou, je to názorný důkaz, že máte šťastnou ruku, takže by možná nebylo od věci vsadit si ve Sportce. Ať už to ale bylo tak či onak, jsem neobyčejně rád, že jste to udělali, a umožnili mi tak přivítat vás na startovní čáře další opravdu Epochální antologie, tentokrát s příznačným názvem – *Ve stínu magie*.

O tom, že je tato antologie skutečně „Epochální“, nemohou být žádné pochybnosti, stačí se jen podívat na jméno nakladatelství, které ji vydává. Ale teď vážně, jen vy sami po přečtení samozřejmě rozhodnete, jaký knize dáte přívlastek. Ale vzhledem k tomu, že je přímou následovnicí populárních antologií *Ve stínu Říše* (2017) a *Ve stínu apokalypsy* (2018), je tu víc než slušná šance, že budete spokojeni. Když totiž vyjde jedna kniha, může to být náhoda. Když vyjdou dvě, může to být štěstí. Ale tři za sebou? To znamená skutečnou kvalitu a zájem čtenářů. Takže mě právě napadá, že budu asi dobrý autor předmluv, když mě angažovali už potřetí. Nebo je tu ještě druhá možnost – prohnané dvojici editorů vyhovuje, že píšu bez jakéhokoli nároku na honorář, a navíc mě ani nemusejí zvát na autogramiády. Jako celoživotní optimista volím první alternativu.

A když už jsem nakouzl téma editorů, slušelo by se o jejich podílu na této knize zmínit víc. Oba dva totiž zachvátila permanentní antologofilie. Příznaky byly naprosto signifikantní. Už nedlouho poté, co dali loni do tisku *Ve stínu apokalypsy*, zapomněli na všechny své horoucí přísahy a kletby začínají-

cí slovy UŽ NIKDY VÍCE..., a jako správní spiklenci se začali tajně scházet, aby připravili nový, zákeřný plán, jenž by ubohým autorům patřičně „osladil“ život a jim přinesl bohatství a slávu. Není přitom bez zajímavosti, že podle dobře informovaných zdrojů se Boris na těchto schůzkách objevoval výhradně ve standardní blofeldovské uniformě a s kocourem v náručí, zatímco Leoš budil hrůzu ve svém oblíbeném koženém kabátě, za který by se nemusel stydět ani ten nejdrsnější komisař Rudé armády. Příjemným sekundárním bonusem této poněkud extravagantní stylizace byl fakt, že u obsluhujícího personálu budil děs a hrůzu, takže veškeré občerstvení (a že ho nikdy nebylo málo), šlo obvykle na účet podniku.

Skutečným cílem schůzek ovšem bylo najít nové téma, které by zaujalo jak čtenáře, tak autory. Po dlouhých úvahách zvolili jako téma poněkud překvapivě magii.

Proč překvapivě? Témata obou předchozích antologií byla mnohem temnější, jednoznačnější a negativističtější. Na nacistické třetí říši ani na apokalypse obvykle mnoho pozitivních věcí nenajdete, na druhou stranu spisovatelům tyto skvělé kulisy poskytují dostatek vhodných námětů pro vytvoření příslušného konfliktu, jeho eskalaci a dovedení do finále. Prostě, extrémní situace a setkání tváří v tvář se skutečným zlem (ať už vědomým či nevědomým) jsou nejpříhodnějším výchozím bodem, kde se rodí i láskou hrdinové.

Oproti tomu magie je už ze své podstaty spíše neutrální a obvykle záleží na uživateli a jeho úmyslech, jak se nakonec projeví. Proto také může být tak rozmanitá. Pro někoho je jejím symbolem čaroděj Gandalf, jak ho známe z obrazů Johna Howea či Alana Lee, pro jiného filmový Harry Potter mávající hůlkou, další si představuje temnou nekromantku, která pro své cíle bez jakýchkoli výčitek svědomí obětuje nevinné, či dokonce čarodějnici ve stylu Baby Jagy. A to ani nezmiňuji moderní pojetí magie zakomponované v současném světě, kdy si kouzla a čáry v ničem nezadají s moderními techno-

logiemi. Harry Dresden či konstábl Peter Grant jsou jen dva příklady z mnoha.

Magie je navíc jednou ze základních ingrediencí fantasy jako takové. Je kořením, které žánr odlišuje od „obyčejných“ příběhů a dává mu šmrnc i jedinečnou přitažlivost. A přestože nad ní spousta lidí ohrnuje nos, někde v tom nejzaprášenějším koutku jejich duše se skrývá střípek pochybností i přání, aby byla skutečná! Bylo by přece skvělé, kdyby existovala síla schopná i z toho největšího lůzra udělat superborce, co s přehledem nakopává zadky i mnohem silnějším protivníkům. Ale jako u všeho, i tady existuje háček. Protože za všechno se musí platit. A otázkou je, jestli za takovou moc není nutné zaplatit příliš mnoho. Protože, jak známo, moc korumpuje tím víc, čím je větší. A cesta do pekla je dlážděná dobrými úmysly...

Ale vraťme se zpět k antologii. Hokr s Kyšou samozřejmě okamžitě potenciál magického tématu rozpoznali a pak už jim nic nebránilo opětovně rozhodit své sítě a lapit do nich osmnáct „nešťastníků“, kteří se s chutí pustili do díla netušice, co na ně čeká. Ale když už se dostanete do spárů tak prohnané dvojice jako je Hokr–Kyša, můžete si být jisti, že z vás dostanou to nejlepší. Ostatně výsledek můžete posoudit sami. Autoři jednotlivých povídek rozhodně svou fantazii nekrotili a rozebrali téma magie v nejrůznějších podobách i formách.

Takže se na stránkách knihy můžete setkat s klasicky pojatými příběhy i netradičními experimenty. Navštívíte středověká království, podivuhodné říše i vzdálené světy, přičemž všude na vás budou čekat nebezpečná dobrodružství i tajemství, za jejichž odhalení se platí životem.

Chybět nebude ani nekromancie, elfská magie či nadpřirozené schopnosti, které svým majitelům obvykle moc štěstí nepřinášejí. A co víc, pro odlehčení je připravena humorně laděná story, v níž se vše točí kolem jedné čarodějky, jednoho neschopného prince a jednoho drakobijeckého úkolu. Vět-

šina ostatních textů je však zpracována v mnohem vážnějším duchu, přičemž mezi nimi můžete nalézt i tragédie, jež by se neztratily ani ve starém Řecku či Římě. Prostě, v rozmanitosti je síla, a opravdu silných příběhů nabízí *Ve stínu magie* víc než dost. Ostatně, za většinu z nich mohou obvyklí podezřelí, které už znáte z předchozích dílů jako Franta Kotleba, Kristýna Sněgoňová, Míla Linc, Petr Stančík, Jan Kotouč, David Šenk či Oskar Fuchs. K nim pak HoKy (zkratka pro Hokr–Kyša) přidali pár nových, neokoukaných jmen, která se však v konkurenci starých „kozáků“ neztrácejí. Ba naopak, infuze „nové krve“ ukazuje, že česká fantastika rozhodně neschází na úbytě.

Martin Fajkus

MICHAELA MERGLOVÁ

Napsat úvod k povídce – tahle poznámka mi strašila v kalendáři i myslí skoro týden.

Nemluvím ráda o sobě nebo svých příbězích, připadám si u toho vždycky jako podomní obchodník, takže když mi přišlo upozornění, že už to opravdu nebudu moct odložit, ztěžkl mi žaludek.

Mnohem radši bych totiž mluvila o ostatních, se kterými tenhle sborník sdílím.

Třeba o povídce *Stáčení nevinnosti*, která byla první, co jsem před lety četla od Kristýny Sněgoňové, a posloužila (spolu s mečem a několika litry laciného vína) jako základ jednoho skvělého přátelství. Nebo o tom, jak mrazivě depresivní je *Stín čaroděje* od Míly Lince, kterého jsem ve dvanácti hltala v *Pevnosti* a jehož tvorba stojí za mou láskou k fantasy. Jak jsem se dva týdny bála dát Honzovi Kotoučovi zpětnou vazbu na *Obléhání*, i když byla pozitivní, a jak mě těší být v jedné knížce s Luckou Lukačovičovou, která mě na kurzích tvůrčího psaní postrčila správným směrem. Jak se těším na pohádku Oskara Fuchse, jsem zvědavá na nového Kotletu a trochu se bojím povídky Marka E. Pochy, z níž jsem zatím zaslechla jen slovo *kozel*.

Prostě a jednoduše bych ráda řekla, že mám radost, že jsem se ocitla ve společnosti tolika skvělých autorů. A je mi ctí, že příběh, který vznikl v jednom z nejmizernějších období mého života, může tuhle knížku otevřít.

NÁJEMNÉ MEČE

Moč z kropila křoví. Darín úlevně vydechl. Po boji se vždyc-
ky potřeboval vymočít.

Když si utahoval opasek, všiml si krve na nohavici a za-
mračil se. Nesnášel, když mu někdo zničil oblečení.

Loupl pohledem po mrtvé čtveřici.

V počtech je síla.

No, těmhle cucákům ani přesila nepomohla, pomyslel si.

Prvnímu zela díra v krku, druhému v břiše – šlahou-
ny posekaných střev z něj trčely jako chapadla chobotnice.
Třetí dodýchal v trávě s rozseknutou hlavou a poslední zr-
zek – ze všech nejurputnější – vykvrácel z tepny na stehně.

Být to vojáci nebo elfové, neměl by Darín šanci. Ale z je-
jich výcviku i zbrojí si veterán jen smíchy odplívl. Nejspíš
lapkové, které sem dohnala bída a hlad. Od konce války se
lesy takovými hemžily – slabí, podvyživení, špatně vycviče-
ní a zoufalí.

Darín se vrátil k ohni, který loupežníky přilákal, a natáhl
k němu prsty. Z představy, že ho čeká nocování po boku mrt-
vol, radost neměl, ale v Kalenianu zažil horší večery – tam ty
mrtvolky většinou znal.

„Hned po boji pochcat strom. Pořád stejnej, co?“ ozval se
bodrý hlas. Vzhlédl.

Do světla ohně přicházela žena.

Měla úzké dlouhé prsty vyčnívající z kožešinkou obšitých
návleků. To byla ovšem také její nejženštější část, protože po-
pelavé vlasy si seřezávala jako chlapec, postavou připomínala
mužského, a i když prsa asi měla, rozhodně by běžnému chla-
povi nestála za zmínku.

Darín se usmál, ale nenápadně stiskl nůž. „To je mi ale náhoda, Sigrído. Co ty tady?“

Pohodila rameny. „Práce, co jinýho. Můžu si přisednout?“

„Můžeš. Ale jídla mám málo.“

„Když budeš slušnější, třeba se s tebou podělím o trochu svýho.“

„Slušnější?“

„Jasně. Přece jenom, jsem dáma.“ Posadila se a velmi nedámským způsobem se rozkročila.

„Ty a dáma? Nenech se vysmát.“

Uculila se, ale mlčela.

„Tak co tě sem vede? Myslel jsem, že jsi cestovala s Jarfem?“

„Cestovala, no.“

„A?“

„Kchchchrrrrr,“ vyrazila skřípavě mezi zuby a přejela si ukazovákem po krku.

„Je mrtvý?“

„Jo.“

„Co se stalo? Neznal jsem rychlejšího lukostřelce.“

„Luk a šípy jsou k hovnu, když tě chytne chrlení krve,“ odvětila a z jejího klidu Darína zamrazilo.

„To je mi líto,“ řekl, ale bylo mu to vlastně jedno. Jarf sice dokázal trefit letícího ptáka na sto kroků, ale dát dohromady dvě souvislé věty zvládal s obtížemi.

„Aspoň to měl rychlý.“

„Chrlení krve moc rychlé není.“

„Není, ale prořízla jsem mu krk.“

Na to neřekl nic. Neměl chuť ani odvahu se zeptat, jestli předtím měl Jarf šanci se k tomu vyjádřit.

Odkašlal si. „Takže práce. Jaká?“

„Hejtman ve vesnici prej shání nájemný meče.“

„K čemu?“

„Pokud zaplatí, je mi fuk, co bude chtít posekat – klidně třeba trávu.“ Obezřetně se na něj zadívala. „Myslela jsem, že jsi tu ze stejného důvodu.“

Potřásl hlavou. „Já jen procházím.“

„Procházíš.“ Upřela na něj ostrý pohled. „Cos posral?“

Záblesk vzpomínky na ruse vlasy a modré, doširoka otevřené oči.

Usmál se. „Nic.“

Nedal najevo lež. To, že v lese potkal starou známou, mohla být náhoda – ale Darín se už dávno naučil v ně nevěřit.

Zejména, když mu šli po krku zabijáci.

Sigrída se ušklíbla. „Jasně, nic. To ti...“ Najednou hmátla pro tesák a zatvářila se jako brakýř, který zvěřil krev.

Darín ztuhl, ale uvědomil si, že její pohled směřuje stranou.

Zaslechl pohyb.

Stočil oči.

Kolem dubů se jako šmátravé prsty kroutily cáry mlhy. To však nebylo to nejhorší. I v té tmě totiž Darín rozpoznal čtyři siluety, které se bledým oparem cukaně blížily.

Žaludek mu ztěžkl.

„To přece...,“ začal.

Sigrída vstala.

Postavy došly do světla ohně a Darínovi se zježily vlasy v zátylku.

„Kolikrát je budu muset zabít?“ zašeptal spíš pro sebe, ale Sigrída se jeho slov chytila.

„Víš určitě, že byli mrtví?“

„Myslíš, že nepoznám mrtvolu?!“

„Tak, nikdy jsi nebyl z nejbystřejších.“

Čtveřice se přiblížila. Jejich tváře vypadaly jako posmrtné masky. Jeden měl hlavu padlou ke straně, jak mu krk proděravěl nůž, další za sebou trousil kličky střev. Zrzek výhrůžně syčel.

Darín tasil meč. Zařval, aby si dodal odvahu, a vrhl se kupředu – právě zrzek stál první na ráně. Lapka se trhaně otočil a zvedl ruku.

Meč sekl.

Rána do masa, ohavné křupnutí, když čepel přesekla kost. Zrzkova končetina odletěla do trávy.

Obyčejní lidé po takovém zranění křičeli neschopni dalšího boje, a Darín proto zaváhal.

Chyba.

Zrzkova druhá ruka se vymrštila jako vzteklý had a drapla žoldněře za zápěstí. Lepkavý studený stisk. Darín se zkusil vyškubnout, ale zrzek zmáčkl – a v Darínově zápěstí zapraskalo. Žoldněř zařval. Z rozevřených prstů mu vypadl meč.

Darín vši silou vykopl.

Zrzek uvolnil sevření a vrávoravě upadl.

Žoldněřovo zápěstí zalila bolest. Zaklel a sehnul se pro meč.

Sigrída zaječela, ale Darín neměl čas se ohlížet – ze strany na něj vyběhl dlouhán s doslova půlkou mozku.

Drapl – žoldněř taktak ucukl. Meč zůstal ležet v trávě.

Mrtvý skočil kupředu. Pěst, rána a Darínovi secvakly zuby. V ústech ucítil krev.

Další úder vykryl a zabodl protivníkovi nůž do prsou.

Půlhlavce to ani nezpomalilo – a uštědřil Darínovi do spánku takovou, až se žoldněři zatmělo před očima.

Ani si neuvědomil, že podklesl v kolenou, ale najednou se rukou opíral o zem a nad ním se tyčil mrtvý lapka – půl čelisti pryč, místo nosu kráter, levá jamka prázdná jen s rozteklým sklivcem, z prsou trčící rukojeť nože. Nehybné oko ve světle ohně šíleně zářilo.

Darín viděl za války hodně – ale tohle nikdy. Ochromil ho děs.

„Urať jim hlavu!“ zařvala Sigrída.

Strach se rozplynul.

Bezmozek se rozpřáhl – a Darín mu podkopl nohy. Půlhla-vec sletěl po zádech na pomalu se ploužícího zrzka a přimáčk-kl ho na zem. Vypadali jako dva šašci.

Za jiných okolností by se tomu Darín zasmál.

Za hodně jiných okolností.

Po čtyřech se doplazil k meči a ztěžka vstal. Motala se mu hlava a vyplivl krev.

„Kurva práce!“ zaklel a vykročil k motajícím se mrtvolám.

Useknout hlavu bezmozkovi ho nestálo moc práce – vlast-ně jen dokončil, co předtím začal. Obratle luply, šlachy povo-lily a lebka se neškodně skutálela.

Zrzek ale nepostál a nezastavil se, ani když ho Darín při-pravil o zbývající ruku. Syčel, ňafal, zuby šíleně cvakaly.

Žoldněř podruhé toho večera ucítil strach a ustoupil.

Zrzek se rozběhl.

Darín mu napřáhl nohu.

Bezruká mrtvola skončila svůj pohyb pádem po tváři do ohně.

Mrtvá ústa plná popela a jisker vydrala zachrčení, z ně-hož mrazilo v kostech. Tělo sebou ještě chvíli zmítalo, ale pak ochablo a vzduch naplnil puch škvařícího se tuku.

Teprve tehdy se Darín otočil.

V trávě kus od něj se válely dvě hladce uťaté hlavy. Sigrídin tesák byl očividně ostřejší než žoldněřčina slova a ona sama seděla v podřepu u těla s vyhrzlým břichem a proklepáva-la mu kapsy.

Darín necítil potřebu jí říkat, že v nich nenajde nic zajíma-vého. Sám už je prohledal, když je zabil poprvé. Místo toho zamířil ke stromu.

„Zase chcát?“ zeptala se Sigrída, když zápolil s opaskem.

„Udělej mi laskavost a zmlkni,“ zabručel.

„Ale no tak, snad nejsi vystrašený?“

„Právě na mě vyběhli cápci, co jsem před chvílí poslal pod zem – jsem podělanej až za ušima!“

„Pořád lepší, než kdyby se něco takového stalo v Kalenianu, ne?“

Neodpověděl.

Mlha mizela a mezi stromy se opět začalo vracet ticho. Jen na chvíli ho přerušil kropivý zvuk.

Darín se rozhodl nechat mezi sebou a mrtvolami tolik mil, kolik jen půjde, a Sigrída vyjádřila tichý souhlas.

„Měli bysme jít na sever. Je tam ta vesnice, o který mi říkali,“ řekla.

„Co ti řekli o té práci?“

„Nic zvláštního, jen že místní pán shání meče.“

„Takže nic o oživlých mrtvolách?“

„Ne.“

„Jak jsi tedy věděla, že jim mám jít po hlavě?“

„Urazila jsem jí jednomu, a když se nehejbal, přišlo mi to jako dobrá strategie.“

Před svítáním našli širokou cestu.

Darín ji uvítal. Sice to znamenalo lidi a lidé znamenali nebezpečí, zejména teď se zabijáky v zádech, ale pořád si hýčkal naději, že tady snad nikdo neslyšel jeho jméno. A že pokud ano, zvládne se s ním vypořádat.

Vesnici chránil val s kolovou hradbou a ranní mlha se držela tak nízko nad zemí, že osada vypadala, jako by plavala v krajině. Darínovi z toho pohledu naskočila husí kůže.

Nepříjemný pocit ještě zesílil, když došli na dohled brány.

Byla otevřená. A hlídaly ji jen cáry zlověstně se pohupující mlhy.

Třicet kroků.

Dvacet.

Deset.

Darín se zastavil.

„Co děláš?“ zamračila se Sigrída.

„Tohle se mi nelíbí.“

„Proč?“

„Kolik vesnic s dokořán otevřenou bránou jsi kdy navštívila?“

„Dost, abych věděla, že v nich může bejt něco cennýho. Třeba je hlídka banda lemplů,“ rozhodila rukama. „Co jinýho chceš dělat? Jít zpátky do lesa za těma štyrma nadvakrát zabitejma?“

Váhavě ukročil, ale odpovědět jí už nestačil. Kolem obličeje mu něco hvízdlo.

Darín zažil příliš mnoho bojů na to, aby věděl, co to je.

Šíp.

A ze směru, odkud přišli.

V ohybu cesty se objevila postava. Hlava jí padala na prsa, ale když založila nový šíp, bylo v těch pohybech cosi známého.

To není možné, Jarf je přece prý... mrtvý...

Darín se rozběhl. Prudce zakličkoval a za branou se ihned vrhl stranou. Napůl čekal, že ho mezi oči praští pěst strážného, jenže uvnitř panovalo stejné ticho jako venku. Nikde nikdo.

„Zavři bránu! Zavři tu bránu, kurva, dělej! Zavři to!“

Sigrída se napůl vpotácela, napůl vběhla dovnitř a po zádech se svezla po palisádě. „Ách,“ zaryčela. Po nohavici jí stékala krev.

Do země se zabodl šíp.

Darín uviděl po levici silný provaz. Jakmile uvolnil masivní dřevěný klín u návinu, kolo se roztočilo jako o závod a lano se začalo samo odvíjet. Krátce nato se ozvalo skřípění. Brána z dubových klád s rachotem mlaskla o zem.

Do vzduchu se zvedl zvířený prach.

Ticho.

Sigrída zaklela. Z lýtky jí trčel šíp. Pokusila se ho vytáhnout, ale zaúpěla a zkrvavené prsty stiskla v pěst.

Zamířil k ní. „Ukaž, pomůžu ti.“

„Jen si jdi pochcat nějakou stěnu!“ odsekla, ale nechala ho, aby ji zvedl a podepřel.

„Pro jednou to vydržím,“ ucedil. „Kdo to byl?“

Zasvištění šípu a nezaměnitelná tupá rána, když se zabodl zvenčí do brány. „Měli bysme jít kus dál,“ zhodnotila Sigrída a rozhlédla se. „Kde jsou všichni? Práskneme jim tu dveřma a nikdo se ani nejde podívat – je tu divně mrtvo.“

„Zrovna tohle slovo bych s ohledem na minulou noc nepoužíval.“

Sykla, když našlápla na zraněnou nohu, ale pustila se ho. „To zvládnu. Ale kurva doufám, že tu maj aspoň felčara.“

„Doufej, že to nebude špičatý ucho.“

„Haha, nestraš.“

Vyrazili mezi domy. Sruby působily neobvykle hezky, Darín si všiml dobře opracovaných trámů, dokonce pěkné dřevořezby na jednom z nich.

Zamračil se.

Poznal elfí práci, když ji viděl.

Za války jí viděl až moc.

Hlavou mu bleskly vzpomínky na Kalenian, na roztrhaná hrdla přátel, krvavá ústa elfů, vyceněné zuby, když k němu jeden vyrazil, zatímco Darín nemohl odtrhnout přibodnuté rameno od sudu.

A pak záblesk rusých vlasů a modré, doširoka otevřené oči.

„Zasraný bestie.“

„Co?“

Uvědomil si, že se na něj Sigrída nechápavě otočila.

Vzpomínky zmizely.

Promnul si bezděčně jizvu pod klíční kostí a potrásl hlavou. „Nic. Pojďme.“

Rozhlížel se po vývěsce hostince, jenže i přes brzké ráno se nemohl vyvarovat dojmu, že je ospalost této vesnice divná.

Pozotvíraná okna a dveře bez nejmenší stopy po lidech zabrnkala na známou strunu. Darín už viděl vypleněné město.

A po zdejších lesích chodí mrtvoly.

„Možná bychom měli jít zpátky,“ sykl, když minuli první dům.

„Zavřel jsi bránu.“

„Ta se dá otevřít.“

„Ne s tím, co je za ní.“

Řekla to vystrašeně a Darín si uvědomil, že její bledá tvář není ani tak důsledkem zranění jako zděšení.

Znovu si vybavil lukostřelce a jeho podezření se náhle změnilo v jistotu.

„A to?“ zamračil se.

I když už odpověď tušil, dočkal se místo ní jen zaskřípění dveří odněkud z mlhy.

Sevřel prsty na jílci. „Je tam někdo?“

Vrzání zakončilo prásknutí o stěnu.

Ticho.

Syčení větru.

„Hnusný místo,“ odplivl si.

„Ach, bohové.“

Žoldněřka svírala tesák a dívala se stranou.

Na hranici přízračné mlhy stála žena. Šaty na prsou a rukávech pokryté zaschlou krví, pokousaná šedá tvář značící, že místo chození po vesnici by jí prospěl spánek v dubové truhle.

Darín polkl.

Mrtvá je pozorovala slepě zakalenýma očima. Mlha za jejími zády začala tmavnout.

Sigrída couvla. „Daríne?“

Na cestě se objevily další postavy.

Žoldněřka se rozběhla. Na to, že ji ještě před pár okamžiky musel podpírat, vyvinula slušnou rychlost. Zmizela mu z dohledu, než se stačil vzpamatovat.

Mrtvá se pohnula – a Darín rychle následoval Sigrídina příkladu.